

ÀLEX CASANOVAS:

cinc anys en el món de les arts escèniques

per Montse Serra

Ara fa cinc anys (primavera 1986, número 192) la revista ALELLA feia una entrevista a l'Àlex Casanovas perquè havia aconseguit entrar en el món del teatre per la porta gran. L'Àlex explicava que la primera vegada que va pujar dalt d'un escenari va ser per a representar una obra a vuitè de bàsica a l'E.P.Fabra. També recordava el teatre infantil del Casal d'Alella i dues persones definitives, en Quim Godàs i en Pep Sabaté, que el van animar i ajudar perquè es precipités de manera decisiva i valenta cap al món del teatre. Ara, en un moment de consolidació artística de la seva carrera, passem comptes i reprenem el fil de la conversa... (Reproduïm aquesta entrevista ja publicada a la revista *El Temps*)

L'Àlex Casanovas és més aviat alt, de veu trencada i ulls vius. Actualment presenta amb Montse Guallart el programa-concurs "Amor a primera vista", que està dirigit per La Trinca, i que és el seu primer treball important en el mitjà televisiu. Però l'Àlex Casanovas és, originàriament, un actor de teatre, que ha fet també cinema i doblatge.

Debutà en el món teatral amb l'obra *El despertar de la primavera*, en la companyia de Josep M. Flotats, un inici privilegiat i un gran repte: "És difícil començar des de dalt i mantenir-s'hi". Se'l considera un dels actors-promesa catalans de la dècada

dels noranta encara que, quan se li comenta, hi treu importància. Dins de la companyia Flotats ha participat també en les obres *El misantrop* i *Lorenzaccio*. Ha treballat amb Joan Oller fent *Antígona*, de Salvador Espriu, i amb el Centre Dramàtic d'Osona amb l'obra *El banquet*, de Plató. Ha participat també en algunes obres amb la companyia del Teatre Lliure: *Lorenzaccio*, *Lorenzaccio* i *Maria Estuard*. "Sóc l'únic actor de Barcelona que ha representat en un any dos *Lorenzaccios*..." El que realment li agrada és fer teatre (a més de no fer res) i la televisió és per a ell una història nova amb què s'ho passa molt bé.

—"Amor a primera vista" és la teva primera experiència com a presentador de televisió...

—Sí, és una experiència nova, m'hi trobo molt bé. El programa, penso, no vol uns presentadors clàssics, tot i que em fan sortir amb americana i em queixo... A més a més, estic amb la Montse Guallart, i ens entenem molt bé. No som presentadors, som actors i el que busquem és dinamisme, naturalitat i una frescor amb els concursants, que són joves d'entre 20 i 35 anys. "Amor a primera vista" és un programa divertit on va gent divertida amb ganes de passar-s'ho bé i si lliguen millor. És un concurs que no té cap més pretensió que això. No es busquen proves d'intel·ligència ni habilitat. Els concursants són els que donen ritme al programa, la Montse i jo som només conductors.

—Els costa, als concursants, escalfar-se?

—No, perquè quan venen a aquest programa ja saben que busquem que la gent lligui, encara que no és cap agència matrimonial. No volem formar cap parella estable, ni matrimonis ni gent que es casi per tota la vida, nosaltres pretenem que els concursants lliguin entre ells; vés a saber què en pot sortir, després.

—Però... I els concursants, què busquen: lligar, casar-se, sortir per la tele?

—Hi ha de tot. N'hi ha que només vénen a lligar per casar-se, d'altres vénen pels premis, i si a més a més coneixen gent amb la qual s'hi troben bé, doncs millor. Per exemple, hi ha hagut casos de concursants que no tenien intenció de continuar la relació amb el "ligue" més enllà d'haver-se trobat en el programa, però que en canvi marxaran junts a fer el viatge. Perquè el viatge no tenen per què fer-lo plegats.

—Com es seleccionen els participants?

—Han d'escriure una carta explicant els seus "hobbies", com creuen que són ells, què els fa anar a concursar... Llavors se'ls fa una entrevista que s'enregistra en vídeo. Se'ls fan algunes preguntes semblants a les del concurs, i d'acord amb el resultat se seleccionen. Però sempre hi ha sorpreses, et pots trobar amb una persona que a priori sembla que ha de parlar molt i, després, en el programa és el més callat. I, per contra, hi ha hagut concursants que semblava que no hi fossin i després tots els altres l'han triat. No se sap mai, hi ha gustos per a tot.

—Els concursants no s'han vist mai abans?

—No es coneixen ni s'han vist mai. A les noies se les cita dues hores abans que als nois. Se les porta a maquillatge, se'ls ensenya el plató i se les tanca en un camerino a part. Els nois, quan arriben, fan el mateix i es queden en uns altres camerinos. Dues hostesses amb walkie-talkies controlen que si un concursant va al lavabo les noies no surtin del camerino. Baixen per separat al plató i es queden darrere la cortina. La primera vegada que es veuen és quan s'aixequen les cortines.

—I què passarà si en algun programa no es forma cap parella?

—No ho sé encara, perquè de moment no ha passat. És difícil que no se'n formi cap; existeix la possibilitat, però de moment les coses surten bé.

—No creus que les concursants van al programa per lligar amb tu?

—Si ho fan, no ho puc saber, perquè no ho diuen. Si algun dia trien l'Àlex o els nois la Montse ja veurem com ens en sortim. Sempre deixem la porta oberta, però de moment no ens hi hem trobat.

—"Amor a primera vista" és un programa que es realitza a diferents països...

—Sí, aquest programa va començar a Anglaterra. El dia 19 de juliol passat vaig anar a Manchester perquè van celebrar el 200 aniversari (dues-centes edicions) del programa. Hi van anar els presentadors russos, holandesos, suecs, alemanys, van venir els austríacs, que aviat l'engegaran, hi vaig anar jo i, evidentment, hi eren els anglesos. Vam fer un programa entre tots els presentadors.

—D'aquest programa s'ha dit que és popular però també se l'ha titllat de "light"...

—La gent surt molt contenta del programa, tant els concursants com el públic. El primer dia que es va emetre "Amor a primera vista" vam arrasar, es va aconseguir el 48% d'audiència a Catalunya i en el tercer programa ja tentem el 50% d'audiència. És una cosa increïble.

—Entrem ara en la faceta d'actor de teatre: companyia Flotats, Teatre Lliure, Centre Dramàtic d'Osona, Joan Oller... Déu n'hi do de les companyies amb què has treballat fins ara!

—Em considero un mercenari. No sóc de can Poliorama ni de can Lliure ni de can enlloc, penso que de moment em contracten per mi mateix, no per pertànyer a cap clan.

—Així doncs, en el camp teatral has treballat amb les dues grans tendències/escoles de Barcelona. Com caracteritzes cadascuna d'elles?

—Són dos llocs molt diferents però la coincidència que hi veig entre ells, i per això crec que treuen els resultats que treuen, és el treball que hi ha darrere cada obra, el rigor, la possibilitat de poder assajar les obres en un espai similar al definitiu i amb els elements que s'utilitzaran a l'escenari (capes, espases, carteres, llibres...)

—M'has parlat de coincidències, però ¿i les diferències?

—Bé, el Poliorama té més mitjans que el Lliure. Quan el Lliure disposi de l'Espai B del Mercat de les Flors podran desenvolupar una feina més a fons, a tots nivells. Les diferències també depenen de qui dirigeix cada centre, uns opten per fer un determinat tipus de teatre i una determinada manera de fer, i els altres per un altre.

Per a l'Àlex Casanovas el 1991 és l'any de les càmeres. En poc temps ha realitzat tres pel·lícules: *Manila*, d'Antonio Echevarría; *Chatarra*, de Félix Rotaeta, que s'ha presentat recentment a la Mostra de Venècia, i *El largo invierno del 37*, de Jaime Camino, que fa poques setmanes ha acabat el rodatge. Li agrada fer cinema, —"és un divertiment per a mi"—, però ha descobert que el cine té un verí, "i és que t'enganxa d'una manera terrible". Però ell per damunt de tot és un actor de teatre. ■